

lerer mig. Jeg har kun bedt om Ordet for at sige, at det teoretisk set er mig komplet ligegyldigt, hvordan Tinget behandler den Sag; om De vælger at forkaste den, eller om De vælger at lade den gaa i Udvalg, det er et ganske underordnet Spørgsmaal. Det er jo givet, og det er erkendt af alle Medlemmer af Flertallet, at baade den ene og den anden Vej kan benyttes, og man bliver sikkert lige god Demokrat, enten man gaar den ene eller den anden Vej. Hele dette Tings Flertal har jo i sin Tid forkastet et ligelydende Forslag, nemlig i Samlingen 1885, og hele dette Tings Flertal har i den følgende Samling sendt et ligelydende Forslag i Udvalg. Altsaa baade den ene og den anden Fremgangsmaade kan benyttes; hvilken der skal benyttes, er et rent Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, en ren Stønsag, det kommer an paa, om der fra vort Standpunkt er mere at opnaa ved at benytte den ene Fremgangsmaade end ved at benytte den anden. Det er jo ogsaa erkendt af alle, at man ikke ved at forkaste Forslaget forkaster selve den provisorisk udstedte Bevillingslov; det er erkendt af alle dem, som vare med til at forkaste dette Lovforslag for nogle Dage siden. Det synes mig da ogsaa at være klart nok, at det kan man ikke. Naar man en Gang har spist sin Kylling, kan man ikke sætte den paa Bordet og spise den en Gang til. Men lige saa klart synes det mig at være, at man meget vel kan forkaste det Forslag, her foreligger, af andre Grunde, og det er heller ikke bestridt af nogen. Man kan forkaste det af andre Grunde, og blandt saadanne Grunde vil jeg villig indrømme det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, at det kan være en meget vægtig og bethdningsfuld Grund, at dette Forslag bliver fremsat fra Ministeriets Side med den Paastand, at det er den provisoriske — den saakaldte provisoriske — hvis vi endelig skulle tage dette Ord med, hver Gang vi nævne det — Finanslov, thi saa længe Ministeriet fastholder denne Paastand, vil Forkastelsen af dette Forslag føre til, at Ministeriet foretager en eller anden Handling, et eller andet Skridt i den Anledning. Hele Spørgsmaalet fra vor Side synes mig kun at være det, jeg vil kalde et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal: Ere vi interesserede i at fremtvinge slige Skridt fra Ministeriets Side? Det er et Spørgsmaal, der maa afgøres efter alle de foreliggende Omstændigheder. Vi ere ikke uvidende om, hvilke Skridt Ministeriet i saa Tilfælde vil foranledige, vi have jo set et Par af de Udveje, Ministeriet har brugt. Den ene Udvej, det har brugt, nemlig i Januar 1886, var den, at Mini-

steriet udstedte en kongelig Resolution. Den anden Udvej, den blev brugt i Samlingen 1887, var den, at Ministeriet udsatte Tinget og udstedte en ny provisorisk Finanslov. Den tredje Udvej var den, som det ærede Medlem antydede, nemlig at Ministeriet kunde opløse Folketinget og i Opløsningstiden udstede et lignende Instrument. Endelig den fjerde Udvej var den, at Ministeriet kunde af en saadan Forkastelse lade sig bevæge til at gaa af. Jeg vil sige, at dersom vi fra Ministeriets Side havde en Erklæring om, at det sidste vilde blive Følgen af en Forkastelse af denne Lov, vilde jeg med det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) intet Øjeblik betænke mig paa at stemme for Forkastelse, thi det vilde jeg anse for den hensigtsmæssigste Vej, man kunde følge. Men en saadan Erklæring vente vi ikke af Ministeriet. Vi have en Del Erfaring med Hensyn til dette Spørgsmaal, det vides ikke at paavirke Ministeriet. Naar jeg saa ser paa de andre Udveje og spørger mig selv, om jeg har nogen Interesse i at fremtvinge den ene eller den anden af disse Udveje, saa benægter jeg det. En Opløsning af Folketinget interesserer mig ikke i Øjeblikket af den Grund, at jeg ikke tvivler om, at Folketinget vil komme ind ganske paa samme Maade, som det nu er sammenfat. Det anser jeg for givet, og naar det er saaledes, anser jeg en Opløsning for øresløs. Derimod har jeg godt Haab om, at naar der er gaaet et Par Aar, vil Folketinget komme ind i en betydelig forbedret Sammensætning mod, hvad det nu er. Derfor er der ingen Grund til at fremskynde Sagen, lad os kun vente det Par Aar. Efter hvad vi saa i 1887, vil den sandsynligste Følge af Lovens Forkastelse rimeligvis blive, at Ministeriet vil udsætte Folketinget, og med Hensyn dertil skal jeg for mit Bedkommende sige, at denne Udflugt var ganske fristende, thi jeg vil ikke lægge Skjul paa, at Samlivet her med det ærede Ministerium og de ærede Modstandere i det hele ikke vil være saa nyttigt eller beklageligt, at jeg ikke kunde tænke mig baade en mere frugtbar og mere fornøjelig Anvendelse af min Tid. Men jeg stoler ikke meget paa, at en saadan Frist af nogen Betydning vil indtræde. Det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds sagde meget rigtig, at Ministeriet kunde nøjes med 24 Timer, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Ministeriet vilde nøjes med en ganske kort Frist. Min Opfattelse af Ministeriets Standpunkt i dette Øjeblik er, at Ministeriet af flere Følelser har haft tilstrækkeligt i forrige Samling. Hvad der opnaaedes ved Frilagerbygningen og ved Middelfrundsfortet er for